

Giới thiệu Sủng Vật Của Tuyết Nhi

Truyện Sủng Vật Của Tuyết Nhi của tác giả Tiểu Kỳ là một câu chuyện hay. Nghe nhan đề truyện, chúng ta cũng đoán được phần nào câu chuyện, truyện rất sủng.

Trong màn đêm, xuất hiện một vệt sáng màu đỏ, nó nhẹ nhàng bay đến trước mặt Tuyết Nhi, nàng hơi hơi giơ tay ra, cười khanh khách. Vệt sáng nằm gọn trong tay nàng, mềm mềm, ấm ấm, rất dễ chịu.

Sau, ánh hào quang dần mất đi, để lộ một sinh vật nhỏ bé, hai mắt có màu tím nhạt, bộ lông trắng muốt, xù xù. Nó lắc lắc cái đầu như buồn ngủ, liếc Tuyết Nhi một cái rồi nhắm mắt, ngủ tiếp...

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Của Tuyết Nhi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Trung thu, trăng tròn, bao trùm Bình Sơn là một bầu không khí rất lạ lùng, hầu như mọi loài sinh vật trên dãy núi này đều tập trung ở đỉnh núi, giống như đang chậm rãi chờ đợi một cái gì sắp ra đời...

Mọi tinh linh đều tụ tập ở đây, Tuyết Nhi khi đó còn rất nhỏ, nắm tay tỷ tỷ Hạ Linh, tinh thần rất phấn chấn :

“Tỷ tỷ, tỷ nói lần này là thần thú nào sắp ra đời? Vốn là một con Kỳ lân? Phượng Hoàng? Hay là một con Hồ Ly? Ha hả?” Vừa nói vừa cười khanh khách, trong không gian yên tĩnh, tiếng cười càng nổi bật, làm cho mấy tinh linh đứng trên nhú mây không hài lòng...

Hạ Linh siết tay em : “Nhóc, yên lặng, mọi người đang tập trung...”

Hạ Tuyết Nhi thì thào : “Vậy tại sao mọi người lại ra đây hết vậy? Còn là nửa đêm nữa chứ? Em buồn ngủ...”

“Đồ ngốc, hôm nay là ngày thần thú ra đời, mọi người đương nhiên đều phải ra đây... Tinh linh tộc chúng ta rất yếu ớt, mặc dù trên thực tế có thể sống rất lâu, gương mặt từ khi trưởng thành cũng không thay đổi, nhưng nếu không có thần thú bảo hộ, đảm bảo không sống qua 40 tuổi...” Im lặng một chút lại tiếp “Mọi người chưa có thần thú đều tập trung ở đây, nếu như thần thú ra đời chọn trúng ai, thì coi như người đó may mắn. Có những người dù đã già mà vẫn chưa được ban phúc lành kia...”

“Thật sao?” Tuyết Nhi lắc đầu. “Tỷ xem tí nữa nó có chọn em không?”

Hạ Linh bĩu môi : “Mơ tưởng, thần thú chỉ chọn những người có duyên thôi, đặc biệt là những đứa trẻ ngoan...”

Hạ Tuyết Nhi sững sờ : “Em mà hư à...”

“Yên lặng, yên lặng...”

Vào lúc trăng lên đỉnh cao nhất, Tinh hoa nhật nguyệt đều tập trung ở đây, có một đạo hòa quang dần dần xuất hiện, càng lúc càng chói lòa...

Cơ hồ là đồng thời, Hạ Tuyết Nhi thấy thân mình mình cũng sáng lên, trời lơ lửng... Hạ Linh kinh ngạc, một số người chán trường : “Hết rồi, hết rồi... Sao lại có thể chọn một đứa trẻ bé như thế chứ...”

Trong màn đêm, xuất hiện một vệt sáng màu đỏ, nó nhẹ nhàng bay đến trước mặt Tuyết Nhi, nàng hơi hơi giơ tay ra, cười khanh khách. Vệt sáng nằm gọn trong tay nàng, mềm mềm, ấm ấm, rất dễ chịu.

Sau, ánh hào quang dần mất đi, để lộ một sinh vật nhỏ bé, hai mắt có màu tím nhạt, bộ lông trắng muốt, xù xù. Nó lắc lắc cái đầu như buồn ngủ, liếc Tuyết Nhi một cái rồi nhắm mắt, ngủ tiếp...

“A, ...” Tuyết Nhi ôm nó vào trong lòng, lớp lông của nó rất mềm mại, rất thoải mái, mặc dù nó không để ý đến nàng, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến tâm trạng đang nhảy nhót của nàng. “Tỷ tỷ, tỷ nói xem nó là con gì???”

Hạ Linh vẫn chưa hết bàng hoàng, làm thế nào mà muội muội của nàng lại may mắn như thế được : “Ta cũng không biết, ta chưa nhìn thấy nó bao giờ...nhưng dựa vào ánh hào quang lúc này, chắc chắn nó rất mạnh...”

“Ha hả...” Tuyết Nhi vuốt vuốt đầu con vật nhỏ “Nó là của em.”

Chương 2: Chàng trai đó là ai?

Hạ Tuyết Nhi ôm khư khư lấy thần thú, dụi mũi vào bộ lông trắng tinh, mềm mượt của nó, cười tươi như hoa :

“Hạ Vũ, ta gọi ngươi là Vũ thế nào? Ngươi có thích nó không?” Dừng lại một chút lại tự cho là đúng là nói tiếp “Thông qua nó có rất nhiều hàm ý, khiến người khác đều bội phục ta, tôn trọng ta, khi có thể đặt ra một cái tên vừa trí tuệ vừa nho nhã như vậy...”

Thần thú hí mắt ra nhìn nàng một cái, thấy bộ mặt hớn hở thái quá của nàng liền quay ngoắt đi, không thèm trả lời. Hạ Tuyết Nhi lại bắt đầu cảm thán :
“Bất trị, bất trị rồi...”

***

Cả Bình Sơn đều biết Hạ Tuyết Nhi là tinh linh may mắn nhất, vì nàng được thần thú lựa chọn từ rất sớm, hơn nữa thần thú của nàng rất quý hiếm, chắc là như vậy đi, vì trong tộc chưa từng có ai nhìn thấy con vật nào giống nó, quan trọng là nó rất mạnh...

Nhưng mà cả Bình Sơn cũng biết, không ai đáng thương như Hạ Tuyết Nhi, bởi vì nàng hoàn toàn không điều khiển được thần thú của nàng, nói cách khác là không ai quản được nó...Nó đặc biệt lười, suốt ngày ngủ, không còn thuốc chữa nữa...

Hạ Tuyết Nhi quả thực không thể hiểu nổi, những thần thú khác đều rất nghe lời chủ nhân, phải ha, nàng rõ ràng là chủ nhân của nó, nó rõ ràng là sủng vật của nàng, thế mà nó luôn luôn bỏ lời của nàng ở ngoài tai...Lại nói, không phải lúc nào nó cũng chống đối nàng, thi thoảng, khi cao hứng nó cũng chịu nghe lời nàng...Càng nghĩ càng ảm ức mà...

Hạ Tuyết Nhi là giận đối với thần thú, kỳ thực là một mình nàng giận đối thôi, nỗ vẫn không quan tâm. Thần thú nhìn theo cái bóng hậm hực của Hạ Tuyết Nhi đang đi xa dần, lắc đầu ngán ngẩm, dù sao cũng không phải lần đầu tiên nàng bỏ đi, được một lát lại về ngay ấy mà, dù sao tí nữa nàng vẫn là người làm lành trước...A, Nó ngáp một cái, lại bắt đầu buồn ngủ...

Lần này, Hạ Tuyết Nhi tức giận thật, nàng quyết tâm bỏ mặc nó. dù sao nó cũng không quan tâm nàng, cho nó đi tìm tinh linh khác tốt lắm...

Tâm tình không vui cho nên nàng đã đi vượt qua kết giới mà không biết, sang bên kia đã không còn là lãnh thổ của tinh linh tộc nữa...Hạ Linh thường nhắc nhở nàng, tuyệt đối không được qua đó nếu không đi cùng Hạ Vũ, nhưng mà nàng bước qua mất rồi...

Đang định quay đầu lại, thì bỗng thấy, bên vách đã xuất hiện một bóng đen, là con người...Không, là một Yêu nhân...

Hơn nữa là một yêu nhân rất tuấn tú...

Hạ Tuyết Nhi tròn mắt, yêu nhân kia cũng nhìn sang bên này....

Hắn có một đôi mắt tím rất thu hút, mái tóc đen dài, đến cả quần áo cũng là một màu đen tuyền...

Hắn hí đôi mắt phượng dài nhìn nàng, mỉm cười : “ Mỹ nhân, đi lạc sao?”

Hạ Tuyết Nhi lại càng sững sốt, gương mặt này, kể cả giọng nói mang mấy phần tà khí, trầm thấp dụ hoặc này....

“Hạ Vũ.” Lập tức vui vẻ tiến lại “Ngươi đến tìm ta à?”

Mặc dù Hạ Vũ rất ít khi biến thành nhân hình, nhưng mà hắn rất đẹp trai, một vẻ đẹp không thể trộn lẫn, yêu mị cuốn hút, dù chỉ gặp một lần cũng khó thể quên....

Hạ Tuyết Nhi thân thiết ôm chầm lấy hắn, nàng đã quên mất phút trước còn đang giận đối ai kia...

Nam tử kia rất sùng sốt, lát sau, tự nhiên mà đưa tay vuốt tóc nàng :

“A, mỹ nhân, mặc dù ta không ngại được yêu thương nhưng nhớ, nhưng mà xúc động ngay từ lần đầu tiên gặp mặt thế này, quả là có chút...”

Chương 3: Yêu vương

Hạ Tuyết Nhi nghe hắc xưng hô như vậy thì có chút khó hiểu, nàng lui ra một chút...Hạ Vũ từ khi nào thì ăn nói có chủ vị như vậy? Lại là một câu dài bình thường hắc chỉ gạt hoặc lắc đầu, bất đắc dĩ lắm mới mở miệng nói chuyện, hắc rất lười...

Nàng đưa tay cầm lấy tóc hắc, càng sừng sốt :

“Hạ Vũ, từ khi nào tóc ngươi thành màu đen như thế này..”

Nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, đúng là Hạ Vũ mà, chỉ khác màu tóc và quần áo...”Lẽ nào ngươi bị tẩu hỏa nhập ma rồi?”

Ngủ lắm quá nên phát bệnh rồi hử???

Cho nên mới thành ra như vậy....

Không đúng, không đúng, trước nay chỉ thấy tẩu hỏa nhập ma làm tóc từ đen sang màu trắng, chứ chưa thấy điều ngược lại bao giờ....

Tuyết Nhi cảnh giác lui ra phía sau :“Ngươi là ai? Tại sao giống Hạ Vũ của ta quá vậy?”

“Mỹ nhân..” Nam tử nhếch mép, phải hỏi là tại sao Hạ Vũ của cô nương lại giống tại hạ mới đúng. Thêm nữa, Hạ Vũ của cô nương là ai?”

Chán ghét người này,...

Thấy Tuyết Nhi cau mày, nam tử lại ra vẻ buồn rầu cau mày...” A, đã nói rồi, ta nào có vận khí gặp được một mỹ nhân xinh đẹp như vậy...Hóa ra là hoa đã có chủ...Nhưng mà không sao, Hắc Nhạc ta trước nay không phải là người dễ dàng bỏ cuộc.Hoa càng có gai thì càng thu hút, không phải sao?”

Vừa nói vừa muốn bước lại...

Tuyết Nhi hốt hoảng, nàng không ngừng lùi lại, “Đừng đến gần, nếu ngươi tiến lại thêm chút nữa thì ta sẽ khiến ngươi hối hận và...”

Phượng nhãn nhếch lên, nam tử nửa cười nửa không nhìn nàng : “Ta rất tò mò, rốt cục nàng muốn làm gì để khiến ta hối hận?”

Hạ Tuyết Nhi trấn tĩnh lại, nàng bắt đầu đọc chú ngữ, nhưng mà nam tử tự xưng là Hắc Nhạc Kìa không những không bị ảnh hưởng, mà còn rất thần nhiên “Nàng xem, nàng vẫn là nên ngoan ngoãn theo ta về Yêu tộc thôi...Ta có thể bảo vệ nàng..”

Hạ Tuyết Nhi rất kinh ngạc, hắc dĩ nhiên không bị làm sao? Bây giờ nàng vô cùng tưởng niệm Hạ Vũ, dù nó rất lạnh nhạt nhưng mà chưa bao giờ đối xử với nàng như vậy, cũng chưa bao giờ khiến nàng sợ hãi...

Đến khi nam tử kia sắp chạm đến người nàng, thì bỗng bị một lực lượng cường đại đẩy lùi lại.Bóng áo trắng lướt qua, thoáng chốc , nàng đã ở trong một vòng tay ấm áp quen thuộc....

Nam tử tao nhã như cây trúc, áo trắng, đến cả tóc cũng là một màu trắng như cước...Hắc nheo đôi mắt tím, như xác định nàng không bị thương chỗ nào mới dẫn ra lồng mày, trở lại về lạnh nhạt ban đầu...

Hạ Vũ ôm lấy Tuyết Nhi, tuy hắc vẫn là một bộ dáng bất cần đời như trước, nhưng vòng tay ôm nàng rất chặt, hắc vẫn là quan tâm nàng đúng không? Tiểu Tuyết bỗng cảm thấy mỹ mãn, thật ngọt ngào....

“Bạch Nhạc..” Nam tử kia vừa thấy Hạ Vũ thì vô cùng kinh hi “Tìm được huynh thật tốt quá..Huynh không biết bây giờ yêu tộc...”

“Cút.” Hạ Vũ phun ra hai chữ, sau đó ôm lấy tiểu Tuyết , xoay người dời đi..

Hạ Tuyết Nhi len lén quay đầu lại xem, đã thấy Hắc Nhạc giống như bị trunngs pháp, đứng như trời trồng, tức giận hét to : “Bạch Nhạc, huynh...huynh dám thi pháp với đệ....Được lắm, được lắm, huynh rõ ràng biết, song sinh tử vốn là tâm linh tương thông, huynh chỉ cần nhìn thấy đệ là đã hiểu tất cả, thế mà huynh còn...”

Chưa kịp nghe nốt câu tiếp theo, nàng đã bị Hạ Vũ ấn vào trong ngực, buồn cười hỏi : “Xem đủ.”

“Đủ, đủ.” Hạ Tuyết nhi cảm thấy rất sáng khoái, Hạ Vũ vẫn là quan tâm nàng, khi nàng gặp nguy hiểm hắc vẫn xuất hiện kịp thời đó thôi...

A, xem kìa, Hạ Vũ của nàng vẫn là nhất ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Của Tuyết Nhi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thân thể

Gần đây, trên Bình Sơn có một vị khách không mời mà đến. Dù là không mời nhưng mà hắn rất được hoan nghênh... Thứ nhất vì hắn mạnh, rất mạnh... Thứ hai chính là hắn đẹp... Đẹp mà, hắn có quyền...

Hạ Tuyết Nhi cảm thấy thật bức mình. Làm thế nào mà hắn vào được đây, lại còn làm ra vẻ rất thân thiết với nàng, còn dám nói là em trai Hạ Vũ... Mặc dù tướng mạo, giọng nói có thể giống nhau, nhưng mà tính cách khác xa nhau một trời một vực như vậy, ai mà tin...

Hạ Tuyết Nhi rất ghét Hắc Nhạc...

“Hạ Vũ, Hạ vũ. người nhất định phải giúp ta, người nhất định phải đuổi cái tên đáng ghét ấy đi. Nếu không ta sẽ bị hắn làm cho tức chết mà...”

Câu này, mỗi ngày Tiểu Tuyết thì thầm bên tai Hạ Vũ không dưới mười lần...

“Tỷ tỷ, lúc trước là ta mạo phạm tỷ tỷ, thật có lỗi.” Hắc Nhạc rất có thành ý mà xin lỗi...”

Hạ Linh thúc giục : “Muội xem, người ta đã xin lỗi từ tể như thế rồi... Việc nhỏ nhặt không có gì thì nên bỏ qua, làm người không nên quá ích kỷ, phải biết bao dung...”

Hắc Nhạc ra sức phụ họa : “Đúng vậy, đúng vậy...”

Hạ Tuyết Nhi quay phắt đầu đi... Một lát lại thấy Hắc Nhạc mở miệng : “Vậy quan hệ của Tỷ tỷ với Bạch Nhạc là như thế nào?”

Không thèm trả lời...

Hạ Linh lườm nàng một cái : “Huynh muốn nói đến Hạ Vũ sao? Nó chính là thần thú của Tiểu Tuyết...”

“Thần thú “Há hốc mồm

“Đúng là như vậy...” Hạ Linh gạt đầu “Từ năm sáu tuổi, tiểu tuyết đã được ban phước lành...”

“Không phải chứ. Chắc chắn có nhầm lẫn gì rồi...” Nói xong ái ngại nhìn Hạ Tuyết Nhi “Người như Bạch Nhạc không thể nào...”

Hạ Tuyết Nhi nghe đến đây thì không thể chịu đựng được, nàng đứng phắt dậy, gất lên : “Thì làm sao? Hạ Vũ chọn trúng ta thì làm sao? Phải đấy, mặc dù ta rất ngốc nghếch, rất vô dụng, cái gì cũng ý vào nó... Nhưng mà nó vẫn là thần thú của ta, không ai được quyền can thiệp....”

Im lặng. Một thoáng yên lặng....

Sau đó, thấy Hạ Tuyết Nhi quay người chạy ra ngoài...

Hạ Linh ái ngại : “Hắc Nhạc, lần này hình như hơi quá đáng...”

Hắc Nhạc thờ dãi ;” Ta cũng không phải có ý chê bai tỷ ấy, ta chỉ muốn nói rằng, Bạch Nhạc vốn dĩ không phải là thần thú...”

Hạ Linh kinh ngạc : “Sao cơ? Hạ Vũ không phải thần thú...”

“Ừ” Hắc Nhạc trả lời “Ta không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng mà huynh ấy tuyệt nhiên không phải thần thú... Huynh ấy sinh ra đã là bậc đế vương, ta đến đây là để đón huynh ấy về... Huynh ấy là vương của chúng ta, huynh ấy là Yêu vương...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Của Tuyết Nhi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sự thật

Lúc Hạ Vũ tìm được Tuyết Nhi ở hồ nước phía sau núi, rõ ràng hắn rất kinh hãi...

Nàng cuộn tròn người lại giống như một tiểu động vật, đem mặt chôn ở giữa hai chân, bả vai không không chế mà khẽ run lên...

Hắn nhú mày, đi tới ngồi ở bên người của nàng, đưa tay ra kéo nàng vào lòng...

Cảm nhận được nhịp tim đều đều và ấm áp của hắn, nàng lại càng khóc lớn hơn...

Hạ Vũ không nói một lời, hần chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tùy ý nước mắt nàng thấm qua y phục của hần, lạnh toát...

Hần hơi run lên một chút, cảm giác ngực như có cái gì đó chầm vào, nhoi nhói...

Tiểu Tuyết của hần khóc đầu...

Khi nàng cuối cùng bình tĩnh lại, nhưng vẫn là khổ sở mà dụi vào lòng hần, giọng nói như một con mèo nhỏ đáng thương hề hề, nhưng lòng hần không tránh khỏi mềm mại :

“Hạ Vũ, có phải ngươi cũng cho rằng ta rất ngốc nghếch, rất phiền toái...Có phải ta là gánh nặng của ngươi...”

Từ nhỏ đến lớn, ai cũng nói nàng là mèo mù vớ phải cá rán, bỗng dưng tìm được một thần thú bảo hộ mạnh như vậy, nói nàng kỳ thực không xứng với hần, không đáng làm chủ nhân của hần. nói nàng thật mặt dày bám theo hần.Nói nàng vô lý, nói nàng tùy hứng...Nàng ngoài mặt tỏ vẻ như không quan tâm nhưng thực ra vẫn là để ý...Hơn nữa nó còn luôn tỏ vẻ mặc kệ nàng, đến nó mà cũng coi thường nàng...

Hần không nói gì, đưa tay khẽ vuốt tóc nàng, giống như nàng là trân bảo của hần, nhẹ nhàng che chở...

Hạ Tuyết Nhi mang theo âm thanh nức nở rúc lòng hần, phảng phất như lại sắp sửa khóc lớn...

“Còn có rất nhiều người quan tâm ngươi..Có Hạ Linh, có ba mẹ...”

Hạ Tuyết Nhi vội vàng ngóc dậy, hai mắt hồng hồng vì khóc nhìn thẳng vào mắt hần :“Vậy ngươi, ngươi có quan tâm ta không? Ngươi sẽ ở bên cạnh ta mãi đúng không?”

Tuyết nhi thấy chính mình trong mắt hần, nhỏ nhỏ bé bé : “Sẽ, ta sẽ ở đây.”

Hần ôm lấy nàng, nụ hôn nhẹ đặt trên trán.

Hạ Tuyết Nhi cảm thấy đặc biệt mỹ mãn, nàng tươi cười ôm lấy cổ hần, nhỏ giọng nói : “Hạ Vũ ngốc, Hạ Vũ vẫn mãi là sủng vật của Tuyết Nhi...”

“Ừ.” Hần cọ nhẹ trên đỉnh đầu nàng, giọng nói giống như là hứa hẹn...

“Đôi khi không cần phải làm vừa lòng tất cả mọi người bởi vì không phải ai cũng muốn tốt cho ngươi...” Không biết qua bao nhiêu lâu hần bỗng nói :“Tiểu Tuyết đừng khóc.Ta không thích thấy ngươi khóc..”

Đây là câu nói dài nhất của hần đối với nàng...

Hạ Tuyết Nhi nắm lấy tay áo hần : “Hạ Vũ, dạy ta chú thuật được không?”

“Ừ.”

***

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Của Tuyết Nhi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tạm Biệt. Ngươi sẽ chờ ta chứ? (Hết)

Mấy ngày này, Hạ Tuyết Nhi quả thực rất nghiêm túc tập luyện.Hạ Vũ cũng rất nghiêm túc truyền thụ cho nàng, mặc dù đa số thời gian là hần lần quay ra ngủ...Nhưng mà tóm lại thì vụ luyện phép nâng cao trình độ này rất hiệu quả, Tuyết nhi rất vui mừng..Chỉ cần nàng mạnh lên, sẽ không ai còn dám nói nàng không xứng với hần, nếu nàng muốn hần mãi ở bên cạnh nàng thì ít nhất phải có khả năng tự bảo vệ mình....Ít nhất nàng không phải là gánh nặng của hần...

Hạ Linh gần đây cũng rất kỳ lạ, thường muốn nói với nàng cái gì đó, nhưng mà cứ thoáng thấy Hạ Vũ là lại im bật...

Hạ Vũ càng ngày càng ham ngủ, có khi gọi mãi hần không dậy, Tuyết Nhi bắt đầu lo lắng.Có phải là một căn bệnh không?

Cho nên buổi chiều nàng quyết định cầm theo lọ mật ong trăm năm đến tìm Hắc Nhạc, dù sao ở đây hần cũng là người hiểu biết nhất...

“Hắc Nhạc, bệnh buồn ngủ của Hạ Vũ càng ngày càng nghiêm trọng...Có nên nói với Tuyết Nhi...”

Giọng của Hạ Linh tí...

Hạ Tuyết Nhi nép vào mép cửa, hai người này đang có cái gì giấu nàng ...

“Không được, nếu ta làm như thế , Bạch Nhạc chắc chắn sẽ giết chết ta....Huynh ấy rất cố chấp, ta đã nói rất nhiều lần mà huynh ấy đâu chịu nghe...”

“Nhưng mà nếu cứ tiếp tục như vậy..”

“Ta không chắc, huynh ấy nói huynh ấy không muốn quay về..Nhưng mà ta biết, vốn dĩ trong nội tâm huynh ấy không nghĩ như vậy, ta có thể đọc được điều đó, huynh ấy rất lo cho yêu tộc...chỉ là huynh ấy không nỡ, Không nỡ để hạ Tuyết nhi ở lại một mình, huynh ấy nghĩ rằng Hạ Tuyết Nhi rất ngốc nghếch, nếu huynh ấy lơ là một chút lập tức sẽ té ngã, cho nên huynh ấy không nỡ rời đi..’

Hạ Tuyết Nhi che mắt...

“Có lẽ năm xưa thần thú và huynh ấy cùng sinh ra,nó mới là người lựa chọn Tuyết Nhi, trùng hợp lại bị yêu lực quá mạnh của làm cho chết yểu.....Cho nên mới xảy ra sự việc như vậy...”

“Nói như vậy, có nghĩa là thần thú của Tuyết Nhi đã chết? “ Hạ Linh kinh hãi, mỗi một tinh linh chỉ được nhận một thần thú, nay thần thú đã chết, Yêu vương lại trở về yêu tộc, vậy thì Tuyết Nhi....

“Có lẽ đó cũng là lý do huynh ấy không muốn trở về...Huynh ấy muốn đền bù cho Tuyết Nhi..”

Hũ mật trong tay Hạ Tuyết Nhi rơi xuống đất...Nàng rớt cục vẫn là gánh nặng của hân ư???

Hắc Nhạc và Hạ Linh giật mình quay ra cửa...

Gương mặt Tuyết Nhi trắng bệch, cả người không ngừng run lên : “ Nếu không trở về, Hạ Vũ sẽ xảy ra chuyện gì...”

Không ai trả lời....

“Nói, a, hai người nói a...Tại sao từ nhỏ nó đã rất lười, tại sao nó luôn luôn ngủ...Có phải là, nếu như không trở về, nó sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa...”

Giọng nàng run run..Từ đầu tới cuối chỉ có nàng là ngốc, nàng luôn nghĩ rằng nó không quan tâm nàng, rằng nó là một thần thú vô trách nhiệm....Nàng nghĩ rằng chỉ cần nàng mạnh lên một chút, cố lần một chút là có thể gần nó thêm chút nữa...

Xem ra từ đầu tới cuối chỉ có nàng là ngây thơ....Hạ Vũ vốn dĩ không phải thần thú của nàng, thậm chí đáng lẽ không nên xuất hiện trong cuộc đời nàng, không thuộc về nàng...

Trong lòng là một trận đau thất...

Nàng không muốn nghe, nàng cũng không muốn hiểu, tại sao lại làm cho nàng biết...

Nước mắt chảy tràn bên mặt, có một bàn tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, giọng nói trầm buồn :

“Ta đã nói không thích thấy em khóc....Hạ Tuyết Nhi em thật cứng đầu..’

Hạ Tuyết Nhi đẩy tay hân ra :“Tránh xa ra, ta không thích nhìn thấy ngươi...Ngươi trở về đi...” Nói xong quay đầu muốn chạy ....

Hạ Vũ kéo tay nàng lại, ôm nàng vào lòng, mặc cho nàng giật mình giãy dụa, hân hiếm khi kiên nhẫn giải thích : “ Hạ Tuyết Nhi, không phải vì áy náy mà ta ở lại bên cạnh em..Em phải nghe ta nói...”

Hắc Nhạc và hạ Linh biết điều lui ra ngoài...

Trong phòng lớn chỉ còn lại hai người...Tuyết Nhi thút thút : “ Mấy ngày nay là vì muốn rời đi nên ngươi mới kiên nhẫn dạy dỗ ra đúng không? Ngươi cũng muốn bỏ mặc ta...”

“Không phải, ta chỉ muốn em mạnh lên một chút, không phải lúc nào ta cũng có thể ở bên cạnh em...Hạ Tuyết Nhi, ta chưa bao giờ muốn rời đi em, em phải tin ta...”

“Nếu như ngươi không quay về yêu tộc, chuyện gì sẽ xảy ra...”

Hạ Vũ im lặng không nói.Tuyết nhi sốt ruột : “ Nói đi, ngươi lại muốn giấu diếm ta đến khi nào..”

“Ta sẽ chết...” Hạ Vũ cười nhạt .”Yêu Vương nếu như sống cách xa Yêu tộc, không hoàn thành nhiệm vụ sẽ phải chịu trừng phạt...”

Hạ Tuyết Nhi sững sờ...

“Nếu như thật có ngày ấy, em cũng đừng khóc, cũng đừng áy náy, là ta tình nguyện.... Hạ Tuyết Nhi, em đừng bao giờ hạ thấp bản thân mình, em chẳng cần mạnh mẽ, chẳng cần dịu dàng đã khiến ta yêu em,yêu con người ngốc nghếch của em, yêu cách em nhìn ta với ánh mắt long lanh, yêu nụ cười hồn nhiên của em, yêu cách em ngượng ngùng...”

Hạ Vũ khẽ nâng mặt nàng lên, để cho nàng đối diện với hắn. “Từ rất lâu đã thích...Rất thích, thích đến kỳ lạ...”

Nụ hôn phớt nhẹ như những cánh hoa anh đào, không ngừng xoay tròn, xoay tròn...

***

Rất nhiều lần sau đó, Hạ Vũ thấy Tiểu Tuyết khóc một mình, khi ngẩng đầu lên với gương mặt nhợt nhạt nước mắt vì nghe thấy hắn gọi...

Nàng mỉm cười. Thật tươi...

Hắn thật không hiểu, nếu nàng khóc òa lên và lao vào lòng hắn, hắn sẽ ôm nàng...

Hoặc nếu như nàng không chạy đến mà chỉ đứng đó khóc, hắn sẽ tự nguyện bước đến bên nàng...

Hoặc nếu như nàng níu giữ hắn, không cho hắn rời đi, hắn sẽ ở lại, chỉ cần nàng muốn hắn sẽ cho nàng, dù có phải trả giá bằng tính mạng ...

Nhưng mà nàng lại mỉm cười...

Nàng nói : “ Ngốc Hạ Vũ, tạm biệt...Huynh có thể chờ ta không? Chờ ta mạnh lên rồi sẽ đến Yêu tộc tìm huynh...Ta sẽ trở nên rất mạnh, rất mạnh, mạnh đến mức có thể trở thành chủ nhân của một Yêu vương...Đến lúc ấy, huynh vẫn sẽ chờ ta chứ? “

Hắn nghe thấy tiếng mình nhẹ nhàng vang lên : “Ừ...”

Hắn sẽ chờ, chờ cô nhóc của hắn đến tìm...

Bởi vì là nàng, cho nên hắn tình nguyện...

Hoàn ~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Vật Của Tuyết Nhi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.